

stanční pořad v daném případě býti ten, že v I. stolici měl rozhodnouti úřad okresní a ve stolici II. úřad zemský, a neměl, jak se v daném případě stalo, rozhodnouti zem. úřad jako stolice jediná. Leč stížnost v tom směru námitky nevznáší a nss neměl důvodu, aby k uvedené skutečnosti přihlédl z povinnosti úřední, poněvadž tato procesní vada nezakládá zmatečnosti nař. rozhodnutí (srov. usnesení odbor. plena Boh. A CCCXCIV/30).

Nss přikročil proto k projednání jednotlivých námitek stížnosti. - - -

Č. 10.675.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. Podle dávk. řádu z r. 1915 je promlčecí lhůta dávky pětiletá; do lhůty promlčecí se nepočítají roky 1914—1922. — **II.** Promlčení vyměřovacího práva proti nabyvateli počíná teprve uplynutím roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli. — **III.** Úmrtí zciziteli samo o sobě není ještě dostatečným podkladem pro vydání záručního plat. rozkazu nabyvateli.

(Nález ze dne 1. července 1933 č. 2721.)

Prejudikatura: ad. II.: Boh. A 9274/32.

Věc: Emil H. v P. proti zemskému úřadu v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Záručním platebním rozkazem zem. inspektorátu pro zem. dávky v Praze z 23. května 1923 byla dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitostí na základě tržové smlouvy z 30. října 1917 a z 12. listopadu 1917 vyměřena st-li jako nabyvateli, ježto dávka původně předepsaná zcizovatelce na ní byla nedobytnou.

Zsv záruční platební rozkaz zrušil jako předčasný, zamítнув zároveň stížnost, pokud namítala, že právo vyměřovací jest promlčeno a že ručení nabyvatelovo zaniklo. Když nss rozhodnutí to zrušil pro vady řízení, byl vydán nový záruční platební rozkaz z 27. února 1930, a stížnost proti němu podaná byla zem. úřadem nař. rozhodnutím zamítnuta. — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí uvažil nss — zodpověděv si předm ve smyslu usnesení svého admin. plena z 22. května 1933 kladně otázku kompetence žal. úřadu k instančnímu rozhodování ve věci — jak následuje:

Povinnost nabyvatele platiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí je pouze subsidiární a nastává jen tehdy, stala-li se dávka na zciziteli nedobytnou. Bylo by tedy především řešiti otázku st-lem sub 2. relevovanou, totiž je-li splněna tato primární podmínka jeho dávkové povinnosti. Poněvadž však stížnost na prvním místě vznáší námitku, že právo úřadu vyměřiti dávku st-li jako nabyvateli je promlčeno, a — kdyby námitka ta objevila se důvodnou, — stalo by se bezpředmětným řešení otázky prve zmíněné, bylo přikročiti především k projednání námitek 1. ohledně promlčení.

Stížnost v tom směru poukazuje především na to, že smlouva uzavřena 30. října resp. 12. listopadu 1917, čtyřletá promlčecí lhůta počala tedy 1. ledna 1918, skončila 1. ledna 1922, záruční platební rozkaz vydán však až 23. května 1923, tedy po uplynutí této lhůty. Takto formulovaná námitka přehlíží však, že o promlčení dávky z přírůstků hodnoty nemovitostí platí podle § 26 čes. dávk. ř. z r. 1915 ustanovení zák. č. 31/1878 ř. z., jež se týkají poplatků přímo zapravovaných, pro něž tímto zákonem stanovena jest lhůta pětiletá, dále, že podle zák. č. 446/19, 685/20 a 389/22 Sb. léta 1914—1922 do promlčecí lhůty se nepočítají, a konečně že — jak nss vyslovil již v nál. Boh. A 9274/31 — promlčení vyměřovacího práva proti nabyvateli počíná teprve uplynutím roku, v němž byla zjištěna nedobytnost dávky na zciziteli. Je tedy takto formulovaná námitka bezdůvodna.

Totéž platí o druhé formulaci, že po vydání nálezu nss-u z 20. listopadu 1924 počala běžeti nová lhůta, která uplynula dnem 31. prosince 1928, takže výměr inspektorátu z 5. listopadu 1929 vydán byl až po uplynutí promlčecí lhůty — neboť i tato námitka vychází z předpokladu, že promlčecí lhůta činí 4 léta, tento předpoklad však — jak shora již podotknuto — je mylný.

Pokud by v prvních čtyřech odstavcích stížní námitky 1. měla shledána býti námitka, že dávka neměla býti předpisována proto, že nastalo promlčení práva vyměřiti dávku zcizitelce, dlužno podotknouti, že soud takovouto námitkou zabývati se nemůže, poněvadž v této formulaci nebyla vznesena v adm. rekursu (§ 5 zák. o ss).

Za tohoto stavu dlužno přikročiti k řešení stížní námitky 2.

St-1 především popírá předpoklad žal. úřadu, že dávka je na pozůstalosti zcizitelky nedobytnou, dále pak dovozuje, že — i kdyby tomu tak bylo — nedobytnost ta byla zaviněna liknavostí úřadu.

Již ve svém odvolání st-1 namítal, že pouhé úmrtí zcizitelky neodůvodňuje ještě závěr, že dávka na ní resp. na pozůstalosti je nedobytnou, a že nedobytnost není nijak prokázána. Na tuto námitku však žal. úřad ve svém rozhodnutí vůbec nereagoval, nýbrž vycházel prostě z předpokladu, že dávka na pozůstalosti st-lky je nedobytnou, a dovozoval pouze, že na ručební povinnosti nabyvatele nemůže měniti nic fakt, jestli snad nedobytnost ta nastala zaviněním vyměřovacího úřadu.

Je-li však nedobytnost dávky po zákonu předpokladem vzniku dávkové povinnosti nabyvatele, a namítá-li nabyvatel v rekursu proti záručnímu platebnímu rozkazu, že tohoto předpokladu v daném případě není, pak je povinností odvolací stolice, aby — nestalo-li se tak již v řízení ukládacím v první stolici — existenci onoho předpokladu v řádném řízení se stranou zjistila, to jest aby jí přdestřela zjištěná fakta, z nichž nedobytnost dávky na zciziteli vyvozuje, a poskytla jí možnost, aby se o nich vyjádřila a nabídla svoje protidůkazy.

To se v daném případě nestalo, žal. úřad na rekursní námitku strany v tomto směru ani nereagoval, a způsobil proto podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti, aniž se nss za tohoto stavu potřeboval zabývati otázkou, je-li ve své všeobecnosti správným názor žal. úřadu, že zavinění vyměřovacího úřadu ve vymáhání na zciziteli v žádném případě nevyklučuje ručební povinnost nabyvatele, a dále námitkou stížností ohledně nesprávného zjištění nabývací hodnoty.